

A versenyek utáni megbeszélés elnevezése is beszédes a regényben: Post Mortem. Ezek azok az összegző, feldolgozó, levezető jellegű beszélgetések, amelyek mindenki számára olyan fontosak kivéve Lexit, akinek nem fontos a saját élete sem. Mintha Lexi egész figurája ennek a hipotézisnek a megtestesítője lenne. A *Buda* elbeszélőinek alaphelyzetét nagyban meghatározza az a közötlenség, melyben léteznek, s mellyel folyamatosan szembe-sülni kénytelenek: szeretteik halála után és saját haláluk előtt. Ez az együttesen jelenlévő utániség és előttiség hordozhatja az ottliki gondolatkísérletek végsőkéig fokozott feszültségét, melynek keretében az egyedüli túlélők, az érzések formát kapnak.

*Az Iskola étterme egy korabeli képeslapon
(ez a gyönyörű „tér” ma is ugyanebben a funkciójában működik)*